

Sygn. akt I CSK 165/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku Z. S.
przy uczestnictwie Gminy C.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 1 września 2015 r., sygn. akt I Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i oddala wniosek wnioskodawcy o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Z.S. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 września 2015 r. oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 18 września 2014 r. Sąd Rejonowy dokonał rozgraniczenia nieruchomości położonych w B. - działki nr [x]10/1, stanowiącej własność wnioskodawcy i działki nr [x]12/1, należącej do Gminy C., wzdłuż linii oznaczonej kolorem niebieskim i punktami A-[x] na szkicu sytuacyjnym sporządzonym przez biegłego geodetę J. F., a w pozostałym zakresie umorzył postępowanie. Rozgraniczenie przeprowadzone zostało według pierwszego kryterium przewidzianego w art. 153 k.c. - w oparciu o stan prawny. Granice prawne oznaczone zostały w opinii biegłego geodety według mapy katastralnej i mapy ewidencyjnej przed modernizacją, która o wiele dokładniej przedstawiała to, co jest w terenie, natomiast mapa ewidencyjna po modernizacji zniekształcała obraz. Stanowisko Sądu Rejonowego podzielił Sąd drugiej instancji, który ponadto stwierdził, że nie doszło do korekty stanu własności na skutek zasiedzenia przygranicznych pasów gruntów, ponieważ zasiedzenie na rzecz wnioskodawcy mogło biec najwcześniej od 2000 r., kiedy nabył działkę nr [x]10/1 od uczestnika - Gminy C., a ponadto wskazywana przez niego działka [x]12/1 stanowiła wyłączoną z obrotu prawnego drogę publiczną.

W opartej na obu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. skardze kasacyjnej skierowanej przeciwko orzeczeniu oddalającemu jego apelację wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy i wskazał uchybienie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. W ramach podstawy naruszenia prawa materialnego zarzucił błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 153 k.c. We wnioskach domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia we wskazanej części i przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu, ewentualnie uchylenia również orzeczenia Sądu Rejonowego i przekazanie temu Sądowi sprawy do rozpoznania w innym składzie. Skarżący złożył ponadto ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie sprawy

co do istoty oraz o zasądzenie od uczestniczki - Gminy C. na jego rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżący umotywował potrzebę rozpatrzenia jego skargi przesłankami przewidzianymi w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., to znaczy potrzebą wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywistą zasadnością swojej skargi. Pierwszą przesłankę uzasadnił następująco - „istnieje konieczność rozpatrzenia przez Sąd naruszenia przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 233 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. polegające na przyjęciu przez Sąd II Instancji znacznej części ustaleń faktycznych Sądu I Instancji bez jakichkolwiek rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały zarzut sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane”. Za oczywistą zasadnością skargi ma przemawiać to, iż „widoczne jest bez potrzeby głębszej analizy, że powinna być uwzględniona.”

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego

rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Przedstawione przez skarżącego motywy nie spełniają przedstawionych powyżej wymagań, zatem nie można uznać, iż spełniona została przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa prowadzącym do niebudzącego wątpliwości wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Skarga wnioskodawcy nie spełnia tych wymagań. Skarżący nie wykazał, że Sąd odwoławczy naruszył którykolwiek ze wskazanych w skardze przepisów i to jeszcze w sposób kwalifikowany, skoro poprzestał na stwierdzeniu, iż „widoczne jest bez potrzeby głębszej analizy, że powinna być uwzględniona.” Taka argumentacja nie ma charakteru merytorycznego, a jeśli nawet skarżący w zamyśle wiązał ją w całość z uzasadnieniem podstaw kasacyjnych, to - po pierwsze - taki zabieg jest niedopuszczalny, jako niezgodny z konstrukcyjnymi wymaganiami skargi kasacyjnej, a po drugie w rozpatrywanej sprawie zgłoszone zarzuty w zestawieniu z treścią uzasadnienia Sądu Okręgowego nie potwierdzają oczywistości skargi.

Powołane przez skarżącego podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą więc, a przebieg sprawy nie wskazuje, aby ujawniły

się inne przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 520 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. i 13 § 2 k.p.c.

jw